

Растѣше Янко така самотенъ и самичѣкъ, преглъщаше горчивитѣ си сълзи. Нѣмаше кому да се оплаче. Отъ день на день му омръзваха всички. А днесъ той намрази и другаритѣ си ученици, намрази и училището.

До вечерята Янко не излѣзе отъ кѣщи. Като го не видятъ децата, дано забравятъ това лошо име.

На другата сутринъ още щомъ го зърнаха въ училището, грѣмнаха страшни викове:

— Зозо!... Зозо!... Зозо!...

На следния день се повтори сѣщото... И всѣки новъ день пакъ сѣщото. А и вѣнъ отъ училището, изъ улицитѣ се примѣсваха и други деца-чирачета, та виковетѣ и дюдюканията следъ Янко нѣмаха край.

Всички деца и отъ горната махала, и отъ долната знаеха вече новия прѣкоръ на Янко. Изъ цѣлия градъ грѣмѣше новото чудно име Зозо. Грѣмѣше то изъ улицитѣ, при игритѣ на децата, навредъ.

Много горчивини бѣше прегѣлтналъ Янко отъ като остана сираче, много обиди бѣ пренесѣлъ, но тая нова обида, това лошо и страшно име не можеше да понесе... И започна той да страни отъ училището, да се крие отъ децата, по цѣли дни да стои у дома самичѣкъ, да плаче и тѣжи за майка си.

Учителтъ му два пѣти го намира у дома тѣй разплаканъ, говори му, утешава го, кара се на ученицитѣ, наказва мнозина отъ тия, които викаха на прѣкоръ Янко, но нищо не помогна... Името Зозо грѣмѣше и въ училището, и изъ града.

Янко престана да ходи и на училище. Когато баща му научи това, ядоса се страшно, хвана го, наби го хубаво и го заведе въ училището. Стоя тамъ Янко само първия часъ и, щомъ пуснаха ученицитѣ и училището грѣмна отъ виковетѣ: „Зозо!... Зозо!... Зозо!“... — Янко избѣга.

Избѣга тоя пѣтъ чакъ на края на града и се кри два дни изъ плѣвнитѣ гладенъ, неомитъ, цѣлъ покритъ съ паежина и слама.

Тамъ го намѣри баща му на третия день. Върза го съ вѣже, за да не бѣга и тѣй вързанъ го закара въ училището... Това още повече развесели децата, а оскѣрби до дѣнъ душа Янко... Той се закле никога вече да не стѣпи въ училището... И щомъ си отиде баща му, той избѣга.